

Naslov

Natjecati se na **Kineskom mostu** zasta je jedinstveno iskustvo. Kina sama po sebi iz naše perspektive često se čini kao neobično ili mistično mjesto, a samo iskustvo sudjelovanja u kineskom životu dovoljno je nadrealno i bez tog aspekta široko gledanog i medijski praćanog natjecanja. U ovom pak kontekstu naprosto je jedinstveno formativno iskustvo za svakoga tko želi naučiti kineski jezik, neovnisno o natjecateljskom duhu ili sposobnostima. Valja napomenuti da je ovo pisano od strane studenta sinologije koji nikad prije ovog natjecanja nije bio u Kini, pa je kao takvo pristrano i može se činiti pretjerano, ali to je nažalost neizbježno. Ako bih pretendirao na objektivnost, ipak, mogao bih istaknuti da je svaki natjecatelj, **od nas 130**, retrospektivno oduševljeno govorio o svojim isustvima, neovnisno o plasmanu i o tome je li prije bio u Kini ili ne – do te mjere da su se na društvenim mrežama planovi za ponovno sastajanje natjecatelja mogli naći već prvi tjedan otkad smo se vratili svojim zemljama. To je ukratko općeniti sažetak jednog osobnog iskustva, a u daljnjem tekstu izjet ću detalje vezane uz proceduru, kulturu, učenje kineskog jezika, te poneku zanimljivu anegdotu.

Sama procedura natjecanja relativno je složena, što ne čudi kada svakog od **133 natjecatelja** treba pojedinačno obraditi, uvježbati te na kraju testirati i ocjeniti. Tako su nas već prvi dan kada smo stigli u hotel u Pekingu, dočekale kamere i puno posla, od slikanja, snimanja raznih pokreta i poza, rada s volonterima na svom govoru kojeg smo pripremili, pa do zvučnog snimanja kratkog predstavljanja u par rečenica, i drugih naoko neobičnih obaveza. Naime, kako je drugi dio natjecanja pravi *reality show*, trebalo je sakupiti sav mogući materijal o svakome od nas natjecatelja, od slika, glasa, videa, pa čak i fotografinja iz djetinjstva i nekoliko videa koje smo morali i pripremiti. Brzo smo shvatili da je pred nama velik događaj, a o tome i samoj praćenosti tog TV programa u Kini dovoljno govori podatak od prošle godine po kojemu je natjecanje **Hanyu Qiao** gledalo **300 milijuna ljudi**. I zaista, kada sam spomenuo Kinezima s kojim sam putovao iz Moskve u Peking, kamo idem, odmah je znao o čemu se radi i poželio mi sreću. Naravno, u Kini će molbe za slikanje od strane nasumičnih prolaznika biti više pravilo nego iznimka. Natjecatelji naročito među mlađom populacijom uživaju gotovo *celebrity* status.

Nakon prvog dana u kojem smo se uglavnom bavili obavezama s volonterima, sljedeća tri dana u Pekingu bila su uglavnom bez obaveza ali nevjerojatno zanimljiva i urnebesna. Prvo smo posjetili *Tiananmen* i *Zabranjeni grad*, te u istom danu *Ljetnu Palaču*, a krenulo je i upoznavanje sa šaroliko ekipom kolega natjecatelja, koji su bili doslovce iz svih dijelova svijeta, što je jedan od meni najzanimljivijih aspekata cijelog iskustva, iako takvih očito ne manjka. Pritom su nas svugdje pratile kamere, snimatelji i volonteri, i sve je počelo poprimati pomalo nadrealnu i neočekivanu notu. Tu su bila učestala grupna slikanja, pa opetovano vikanje "*Hanyu qiao wo lai le*" ("Kineski moste, stigao sam") i sličnih zadanih fraza u kameru, uporan osmijeh i konstantno bivanje u *spotlightu*, sve zajedno zaista čine jedno nevjerojatno iskustvo, iako vjerojatno ne bi svakome bilo najugodnije.

Grupna fotografija na Trgu Nebeskog Mira

iz naše perspektive...

Panorama Zabranjenog Grada

Grupno slikanje kod Ljetne palače - perspektiva natjecatelja

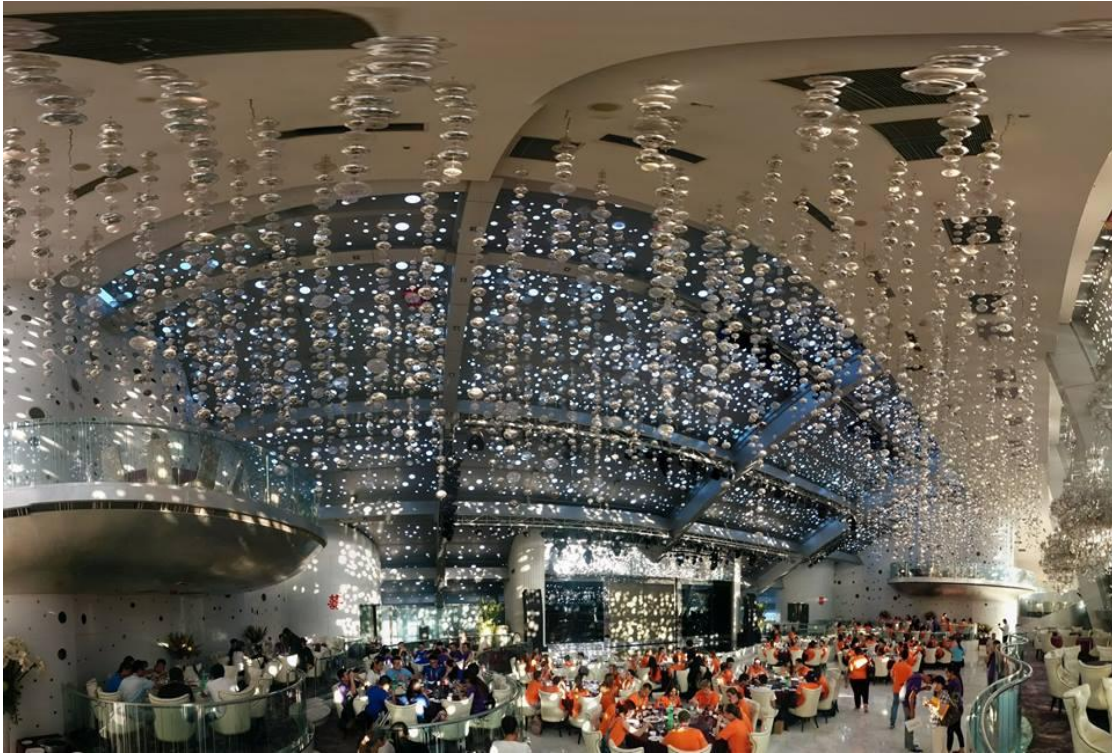
Isto je bilo i drugi dan, kad smo posjetili **Sjedište Hanbana**, ali i skoro svaki dan nakon toga, što je s vremenom – barem meni - postalo jako zabavno. Za one koji ne znaju, **Hanban** je kineska državna agencija koja se bavi naučavanjem kineskog jezika strancima, i to uglavnom osnivanjem **Konfucijevih instituta** diljem svijeta, a ujedno je i osnivač ovog jedinstvenog međunarodnog natjecanja. Tamo smo poslušali inspirativno predavanje njegovog predsjednika i nekih drugih ljudi, te pogledali pravi mali muzej različitih kineskih eksponata, od instrumenata, odjeće, slika, do interaktivnih alta za jianzhi (kinesku umjetnost rezanja papira), kaligrafiju, i slične tradicionalne kineske umjetnosti. Već dan nakon toga, kao da nam nije bilo dovoljno uzbudljivo, imalo smo previđen izlet na **Kineski zid**. Ovdje neka također slike govore umjesto teksta:

Umor i loš engleski

To je u vrlo kratkim crtama način na koji smo proveli svoje vrijeme u predivnom Pekingu, jer uskoro je bilo vrijeme za unutrašnji let prema gradu **Changsha**, na jugu Kine. Otprilike 8 sati i 1200 kilometara kasnije, sletili smo u prosječnom Hrvatu sasvim nepoznati grad od **osam milijuna stanovnika**, koji je naprosto veličanstven svojim suvremenom arhitekturom pomješanom sa nepreglednim redovima sivih socijalističkih zgrada, svojom golom veličinom, gustoćom, prometom i gotovo tropskom klimom. Većina ovih karakteristika vjerojatno vrijedi za skoro svaku Kinesku metropolu, ali mislim da je Changsha zbog relativne izoliranosti od ostatka Kine ipak bolji primjer. Iz istog razloga ljudi tamo nisu navikli na strance ili turiste, pa smo gdje god smo krenuli bili tretirani kao omanja senzacija, ali uz puno poštovanja i kutoazije. To je kasnije uključivalo i gotovo besplatan ulazak u klub i piće na račun kluba i slična lijepa iznenađenja. Tada sam naučio da u nekim djelovima Kine strancima čak plaćaju da budu u njihovim klubovima (!). Noćni život tog tada do maloprije nepoznatog mi grada ukratko daleko je bolji nego bilo što u našoj zemlji, a i ostali Europljani rekli su isto, tako da to nije mala stvar. O tome i generalno atmosferi među natjecateljima možete vidjeti i [ovaj video](#) na Youtubeu. Valja napomenuti da je i hotel u koji smo došli bio jednako veličanstven, kao i svaki restoran u koji su nas vodili jesti, za ručak i večeru.

Peking - Prvi

restoran u kojem smo bili

Tipičan ručak ili večera

Kinesku hranu lako je zavoljeti

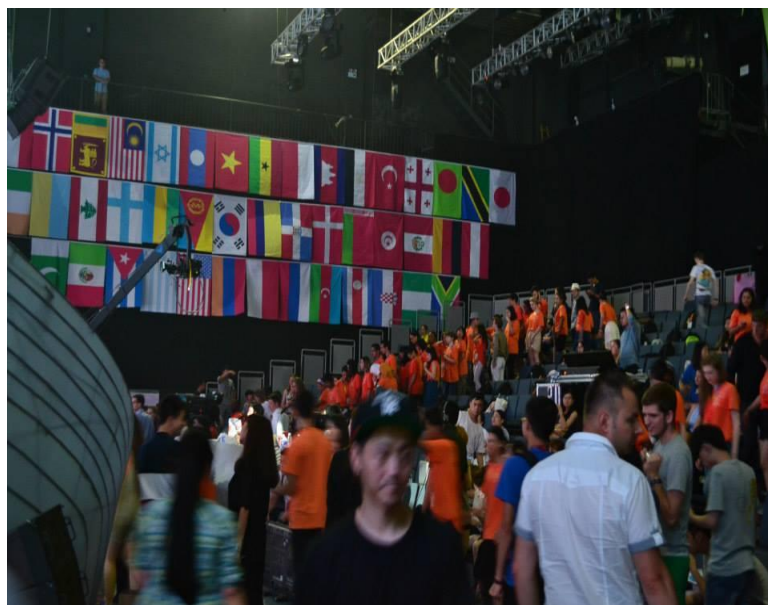

Oko 4 ujutro u uličnom restoranu u Changsha

Ipak, kad smo stigli u Changsha nismo imali više vremena za razgledavanje grada, jer je pred nama bio *performance* (nastup) koji smo morali pripremiti za prvi dio natjecanja. Kako volim *xiangsheng* što je oblik kratkog kineskog humorističnog dijaloga, zajedno sa kolegom iz Norveške s kojim sam se dosad prijateljičio odlučio sam pripremiti jedan takav dijalog. Nakon nekoliko noći vježbanja po hodnicima hotela, bili smo spremni.

Bilo je tu svakakvih zanimljivih nastupa, od glazbenih, borilačkih do talenata za koje nisam ni znao da postoje. Dane nakon toga većina nas uglavnom je provela učeći za ispit, što je bila sljedeća faza natjecanja, a provodilo se na računalima. Iako taj dio nisam prošao najbolje, smartam da mi je cijelo iskustvo života u Kini i druženja s drugim studentima kineskog jezika iitekako pomoglo pri učenju i savladavanju istog. Bitna lekcija s kojom sam otišao je da za ispravno učenje jezika nije dovoljna samo klasična metoda, nego je ipak ključna tzv. imerzija odnosno uranjanje u jezik na onaj način na koji djete to radi kada ga prvi put uči, a potomje je gotovo nemoguće postići

Pogled na sjedišta i hrvatska zastava

bez duljeg borakva u drugoj zemlji. To želim istaknuti ovdje jer vjerujem da bi mnogima moglo pomoći.

Zadnja faza natjecanja bila je govor koji smo morali održati, i to je svaka grupa (grupa nas je odgovarala kontinentima) radila jedan dan. Ovo je dio natjecanja koji ima ogromnu gledanost i mnogima od nas predstavljao je najteži zadatak, ali većina je bila jako dobro pripremljena.

Obzirom da se ovo snimalo za TV, morali smo snimati i ceremonije otvaranja (svi zajedno ali i grupe posebno), što je zahtevalo puno proba, snimanje po nekoliko puta, te pregršt posla nekoliko dana za redom.

Pogled na pozornicu

Dane bi uglavnom proveli u zgradi u kojoj smo snimali, na trećem katu odmarajući s volonterima uz pikado, hranu i druge razbibrige. Jedna anegdota koje se rado sjećam iz ovog razdoblja je kad sam sa grupom australaca otkrio sobu u kojoj je bilo klima uređaj (oskudan resurs u tim trenucima) te iz nekog razloga hrpetina zastava svih mogućih zemalja. S vremenom smo shvatili da je u toj sobi kompjutor koji kontrolira ono što je u dvorani do prikazano na velikom LCD zaslonu, gdje su mnogi natjecatelji odmarali s volonterima. Nije trebalo dugo da netko od nas otvori Word i napiše “*Hanyu qiao wo lei le*” (što je ne toliko entuzijastična iskrivljenje gorespomenute fraze; “Kineski moste, umoran sam.” Teško je opisati smijeh i strku koja je nastala. Kasnije je fraza “*Hanyuqiao wo lei si le*” (doslovno: umirem od umora) postala neka vrsta tajnog pozdrava među natjecateljima.

Europljani

Svi na pozornici

Nakon svega ovog, požalio sam jedino što je trajalo samo dva tjedna: sve drugo daleko je nadišlo i najluđa očekivanja. Oduševljenje je bilo toliko da sam već prvih par dana bivanja tamo poželio svom najboljem prijatelju i kolegi sa filozofije i sociologije savjetovati da brže bolje upiše sinologiju, jer kad tad mora vidjeti kako je to na ovom natjecanju. Tako bih ovim putem htio poručiti svakome zainteresiranom za Kineski jezik da ne okljeva više i da upiše ovaj studij. Ako postoji jezik pun prilika danas, onda je to mandarinski kineski. A natjecanje Kineski Most u

Hrvatskoj (čiji pobjednik ide u Kinu na međunarodno natjecanje) održava se svake godine, tako da ni tu prilika ne izostaje. Da stvar bude bolja, svaki natjecatelj koji je bio u Kini, neovisno o plasmanu, dobio je stipendiju za 6 mjeseci studiranja kineskog jezika bilo gdje u Kini. Većina nas namjerava to iskoristiti, a mnogi su se i dogovorili oko odabira zajedničkog fakulteta. Od svega što smo stekli na ovom natjecanju, i svih sjećanja koje nas, ponekad previše, vuku u prošlost, najbolje je ipak ono što će nam ostati - *za budućnost*.